

JUVENTUS

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2016/2017-es tanév, 1. szám, ingyenes

Sereghajtó

Szeptember óta már számtalanszor kívántam, hogy bárcsak ismét nyár lenne, hiszen milyen jó volt olyankor a sok esti séta, az éjjeli filmnézések, a sok-sok tánc, a napsütés, a túrázás, a strandolás, és úgy összességében minden. Viszont mindennek megvan a maga ideje, úgy a nyár lejártának is. De azért hiányzott a hétköznapi, sulis nyüzsgés! És hát, ha szeretem, ha nem, egy új tanévet kezdtünk el, mely korántsem nevezhető unalmasnak.

Bevallom, volt egy időszak, amikor sokat gondolkodtam azon, hogy maradjak-e idén is főszerkesztő vagy sem, mert lassacskán a hétköznapiak is egyre zsúfoltabbá válnak. De ráébredtem arra, hogy ez az utolsó „aktív évem” juvisként. Arra pedig, hogy jól döntöttem-e, a szerkesztők válaszoltak. Egy hihetetlenül kitartó és sokszínű csapat áll a diáklap mögött; és igen, lehet hogy néha nehéznek tűnik mindent véghezvinni, de ezt teljes mértékben kárpótolja az a sok-sok szerető tekintet, ami gyűlésen fogad. Lehet, hogy néha lekésik a határidőt, és százszor kell szóljak, amíg elküldenek valamit, de én így szeretem ezt az egészet, ahogy van, mert ez nekem egy életlecke, amelyet más körülmények között nem tapasztalhatok meg. Tudom, hogy fáradtak, de ők is legalább annyira szeretnek juvizni, mint én. Annak ellenére, hogy tavaly is főszerkesztő voltam, az idei év új kihívásokkal áll elélem: még sosem feleltem egy 25 tagú csapatért, és egyszerűen nem lehet kifejezni azt az érzést, amikor az eddigi egyik legnagyobb juvis csapatot irányítod. Ez annak a jele, hogy az elmúlt években valamit jól csináltunk.

Folytatás a 2. oldalon

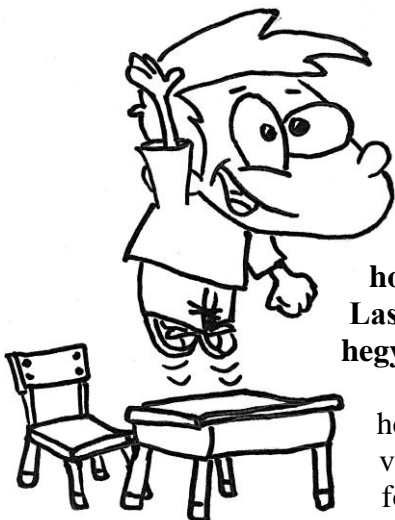
És megvolt a nagy áttörés is: az első gyűlés. Rengeteget agyaltam azon, hogy milyen is lesz egy ilyen nagy csapattal együttműködni. Sokan vagyunk sokfélék, de szerintem ez egy nagy pozitívum, mert bízom abban, hogy a diáklap színvonala is egyre magasabb, mert van ki folytassa azt, amit eddig felépítettünk. Most már tudom azt, hogy mindennek megvan az eredménye: a munkacsoport tagjaiban felelősségteljes embereket látok, akik tudják a dolgukat. És ilyenkor jövök rá arra, hogy ha szeretek valamit csinálni, nem kell aggódnom, mert minden befektetett energia kifizetődik. Ugyanezt az érzést megtapasztalják majd azok is, akik folytatják, mert a munkájuk iránti szeretetük lelkesíti őket. Rengeteg motivációt nyerünk a visszajelzések által is, volt főszerkesztőtől és diákoktól, hiszen ők továbbították nekünk a juvizás „alapjait”.

A kilencedikesek lelkesedése visszarepít az időben, és eszembe jut az út, amit végigjártunk máig. Kicsit kanyargós volt, de ugyanakkor élménydús, és minden nehézségével együtt én nagyon szerettem.

Szerkesztő társaim, nagyon hálás vagyok nektek, hogy veletek dolgozhatok. Hálás vagyok annak, hogy van köztetek új tördelőjelölt, néhány grafikus, akik a gyűlés utáni naptól kezdve máris hozzák a rajzokat, olvasószerkesztők, akiknek munkája az egyik legigénysebb, és szerkesztők, akiknek a cikkein néha csak ámulni tudok, mert van mit üzenetek. Lehet, hogy nem mondtam el nektek elégszer, de nagyon büszke vagyok rátok! Remélem, hogy számotokra is olyan élmény a juvizás, mint amilyen számomra is: egy életforma.

Ezért, kedves Olvasó, azt kívánom Neked, hogy találd meg azt az elfoglaltságot, ami motivál és ami örömet szerez. Merj elkezdni valami újat: egy új kihívás, új élmény, új emberek. Tapasztald meg azt az érzést, amit most én, mert az az egyik legjobb, amikor értéket nyer a munkád. Kellemes olvasást kívánok Neked, és ne felejtssd, hogy számítunk visszajelzésedre a sulijúságot illetően!

Dia :)

DÖK-oldal

„Egy olyan hegyet, mint az Everest, nem úgy mászik meg az ember, hogy saját feje után lohol előre, vagy hogy minden áron verseng a bajtársaival. Lassan, gondosan, elővigyázatosan, önzetlen csapatmunkával lehet csak nagy hegyeket mászni.”

James Ramsey Ullman szavaival élve, csak annyit üzennék, hogy igen, sikerült hegyeket mászni az utóbbi évben. Volt néhány szakadék is, amelyen ingatag volt a híd, viszont a csapat segítségével mindig megtaláltuk azt a biztos pontot, ahonnan folytathattuk útunkat. Az ember csak hibázva tanul, s ahhoz képest, hogy egy IX. és X. osztályos diákokból álló elnöksége volt a Diákönkormányzatnak, jól teljesített.

Ismét köszönöm szépen azoknak, akik megbíztak bennem, a licistáknak, akik megszavaztak, a csipet-csapatnak, amely tehetségével túlszárnyalta az elképzelésemet, s mindenkinek, aki támogatott az elmúlt évben. Úgy diákönkormányzati szinten, mint személyesen is fejlődtem, de objektív okok miatt idén más funkciót vállaltam az elnökségben.

Gratulálok a megszavazott elnökségnek, a választmánytagoknak, a DÖKOSOKK munkacsoport tagjainak és minden aktív DÖK-ösnek! Kívánok egy aktív, eseménydús és élménydús évet mindenkinek. Vegyetek részt minél több rendezvényen akkor is, ha nem DÖK-öztök!

Metzi

Sziasztok! Szeretném megköszönni nektek mindenek előtt azt, hogy megválasztottatok elnököknek, mert úgy gondolom, hogy tartozom mindannyiatoknak ezzel. Ezentúl az én beszámoló cikkeimet fogjátok olvasgatni a Juvi oldalain, és remélem nem fogtok bennem csalódní.

Most is fel szeretném hívni a figyelmeteket valami fontosra, mégpedig a Diákjogok világnapjára! Tudjátok miről szól ez valójában? Arról, hogy te, mint diák, kiállj a jogaid mellett. Nézz majd szét a folyosón, ott lesz egy részük kifüggesztve a falakra. Ezek mind azért lesznek, hogy téged emlékeztessenek arra, hogy kötelességeid mellett (amiből úgy is van elég ☺) márpedig jogaid is vannak! Remélem, hogy ezt a napot úgy fogod megélni, ahogy én: kiállok valamiért, ami rólam és értem szól.

Briggi :D

DÖK Műhelytábor

A DÖK-ös csapat idén is megszervezte a műhelytábort iskolánkban, amire október 14–15-én kerítették sort. 24 órát töltöttünk el együtt, és nagyon jó lehetőség volt belekukkantani a DÖK-ös életbe, megismerni a csapatot azoknak az új liciseknek, akik csatlakozni szeretnének.

Már érkezéskor energikusan indult az egynapos tábor, bemelegítettünk néhány játékkal, amely feltöltött minket, ezt követte néhány bemutató, ezután pedig egy meglepetés következett az újoncok számára, a DÖKopoly. Mivel közeledett a Halloween, a szervezők ijesztő figuráknak öltöztek be, nagyon élethűvé varázsolták a játékot, s ezzel felejthetetlen élményt szereztek számunkra. A játék lényege az volt, hogy minél több DÖK-öt (pénzt) gyűjtsünk különböző feladatok megoldásával. És jobb volt, ha messze elkerültük az ANAF-ot. Ezután volt egy nyugodtabb program, gyertyák fényében, ahol megnyílhattunk egymás előtt. Ez kissé elálmosított, de nem akadályozta meg a lámpaoltás utáni hosszú

beszélgetéseket, s a legsötétebb titkaink megosztását.

Második nap figyelemfelkeltő prezentációkat tekinthettünk meg a reggeli torna után. Ezekkel a bemutatókkal körülírták nekünk a DÖK néhány eseményét, és hogy ezek hogyan vannak megszervezve, s a legfontosabb tudnivalókat azok számára, akik csatlakozni fognak. Ezt követően néhány csapatépítő játékban vehettünk részt, amelyet mindenki nagyon élvezett. Hidat kellett építenünk két kartonlap, egy olló, egy ragasztó, egy ceruza és egy vonalzó segítségével, sőt, még egy apokalipszist is túlélünk néhányan. Ezt követte a kiértékelő, ahol mindenki elmondhatta az újonnan szerzett élményeit, amivel mindezek után hazamentünk.

G. Bea

Október 31-én sor került a választásra is, melyen belül eldöntötték, hogy a DÖK-ben kik képviseljék a diákságot az idei tanévben. Íme az eredmény:

Elnök – *Horváth Brigitta*

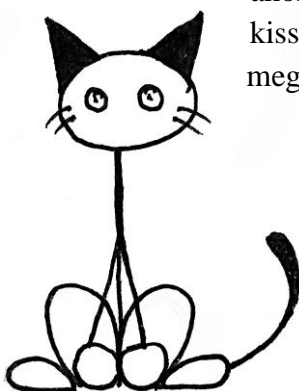
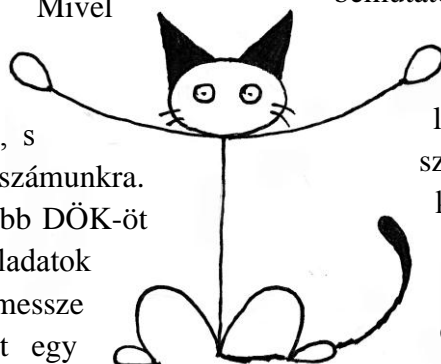
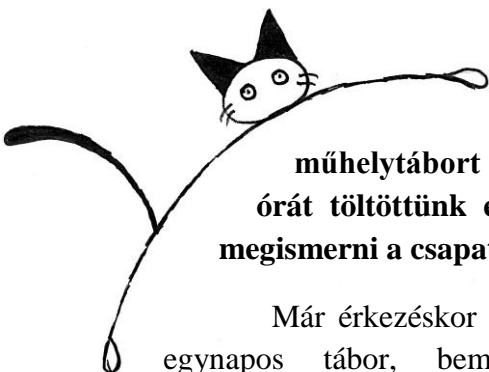
Külügyi alelnök – *Bokor Zalán*

Belügyi alelnök – *Fodor Zsuzsanna*

Érdekképviselői alelnök – *Tóth István*

Arculatfelelős alelnök – *Metz Norbert*

Gratulálunk az új elnökségnek és sok sikert kívánunk nekik, a leköszönő tagoknak pedig hálásak vagyunk a sok-sok munkáért és a lelkes rendezvényszervezésért!

Áll a bál, Gólyabál!

Október 27-én került megszervezésre a Gólyabál, amiről ti is valószínűleg értesültetek. Tudjuk, hogy szép volt, jó próbák voltak, majd egy fergeteges bulira is sor került, de kíváncsiak voltunk arra, hogy egy szervező szemszögéből hogyan zajlott le az egész.

Két versenyzőt is megkérdeztünk arról, hogy nekik milyen tapasztalat volt az idei Gólyabál.

Juventus: *Hogyan indult a szervés?*

Vicze Júlia Viktória: A két osztály összeült egy nagy gyűlésre, ahol először megbeszéltük a Gólyabál témáját, majd ötleteltünk és leosztottuk a felelősöket és feladataikat. Akinek volt valamilyen elképzelése arról, hogy milyen próbák legyenek, az elmondta, majd a sok ötlet közül kiválogattuk az érdekeseket és a célnak megfelelőeket.

J.: *Hogyan sikerült ilyen színvonalasra megszervezni a rendezvényt? (Gondolok itt a laptopokra és a sok támogatóra.)*

V.J.V.: Valójában én sem tudom. Nagyon lelkesek voltunk, vártuk már az ilyen fajta kihívást (gondolok itt a szervezési részre, hisz mi nem szerveztünk „ellengólyabált”). Sokan kértek támogatást különféle cégektől, sok adakozó emberre akadtunk, s ahogy mondják, „sok kicsi sokra megy”. Arra ébredtünk, hogy elértük a célunkat, hiszen szép kis összeget, illetve más fajta támogatást (fornetti, vásárlási utalvány, stb.) sikerült összegyűjtenünk. A számítógépen való zsűrizést pedig az MI-s társaim oldották meg, Kulcsár Tamás és osztályfőnökük közreműködésével. Nagyon praktikusnak bizonyult az ötletük, kivitelezhető is volt, illetve úgy vélem, sok időt spóroltunk, mert sokkal könnyebb volt összesíteni a „bírák” pontozását így, mint a szokásos papíron lévő pontozás esetén.

J.: *Nehéz volt-e a próbákat összesíteni? Szerinted hogy boldogultak a gólyák?*

V.J.V.: Nehéz volt, hiszen mindenkinek más elképzelése volt a próbák minőségét illetően. Volt olyan, aki meg akarta rendesen viccelni a gólyákat, volt aki egyszerű és jópofa próbákat képzelt el a gólyáknak, és voltak a kettő közötti próbák, azaz a se

nagyon könnyű, se megalázó próbák. Így mindhárom kategóriából választottunk néhányat, és kialakult a feladatok sorrendje. Szerintem a gólyák nagyon jól teljesítettek és váratlanul nagyon kreatívak voltak. Le a kalappal! Most lehetőségem akad megdícsérni őket, hogy milyen hősiesen teljesítették a vacsorás/ evős próbát. Őszintén, nem gondoltam volna, hogy ilyen bátrak és bevállalósak lesznek.

J.: *Hogy emlékszel vissza a saját Gólyabálodra?*

V.J.V.: Hű, hát a mi Gólyabálunk egyszerű, de nagyszerű volt. Nem tudnám az összes próbát felsorolni, de tudom, hogy sokat nevtünk és nagyon élveztük. Nem mondhatom, hogy dúrva volt vagy túl egyszerű: pont jó. Szuper volt az utána következő koncert és a buli. Személy szerint pedig nagyon boldog és meghatott voltam, hiszen én lettem a Miss. Remek volt. No, meg a Gólyabál előtti előkészületek is felejthetetlenek. Emlékszem, hogy el is késtünk Edinával. Szóval az egész nap egy igazi élmény volt.

J.: *Hogy érezted magad a színpadon?*

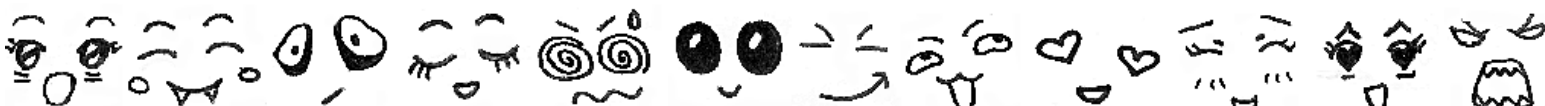
V.J.V.: Hú... Nagyon izgultam az elején. A visszaszámláláskor a csapattal egy buzdító ölelést és energiát átadó kézfogást adtunk, és ez után elszállt minden félelmem, és amikor belejöttünk a feladatunkba, el is feledkeztünk arról, hogy a színpadon vagyunk és vagy 90 ember minket figyel. Szóval nagyon élveztem.

J.: *Mit üzensz a kilenedikeseknek, akik „ellengólyabált” fognak nektek szervezni?*

V.J.V.: Hajrá! Remélem nem vagytok nagyon dühösekek ránk a próbák miatt. Bízom benne, hogy egy felejthetetlen emléket szereztünk nektek. Várjuk az „ellengólyabált”! Hajrá!

J.: *Köszönjük a beszélgetést!*

Brigi :D

Juventus: Milyen érzés volt az, amikor a színpadon voltál és mindenki rád figyelt?

Gyórfi Krisztina: Jó érzés volt! Tetszett, hogy sok ember eljött csak azért, hogy megnézzen minket és azt, hogyan hülyéskedünk a színpadon. De tényleg, jól éreztem magam; nem volt nagyon kínos, hogy mindenki figyelt és röhögött rajtunk. Szerintem ez volt a lényeg.

Máthé Róbert: Egyrészt, amikor először felléptem, meg voltam ijedve attól, hogy mindenki nevetni fog rajtam, de miután láttam, hogy nem rajtam, hanem velem kacagnak, egy jó érzés futott keresztül rajtam. Még annak ellenére is, hogy a próbák eléggé cikisek voltak.

J.: Milyen gondolat járt a fejedben, amikor lejöttél a színpadról?

Gy.K.: „Úristen, megint mit kell csinálni?“, de inkább azon gondolkodtam, hogyan oldjam majd meg, hogy végül sikerüljön is a próba. Próbáltam minél többet figyelni, hogy hogyan kéne megcsinálni, de a szórakozás volt a lényeg.

M.R.: Hát nekem elsősorban az a gondolat jutott eszembe, hogy „Wow, hogy fogom megcsinálni?!“, főleg, amikor lekötötték a szemem, hogy egyem meg a zselét. Akkor olyan zavart voltam, mert nem tudtam, hogy most mit kéne csináljak. De aztán a párom nagyon jól irányított, nem panaszkodhatok. És hát tetszett, élveztem. Nem volt olyan, hogy sértődésre gondoljak, mert ez volt a lényege az egésznek.

J.: Hogy tetszettek a próbák?

Gy.K.: Nagyon vagány próbáink voltak! Viszont azt a részt, ahol kaját kellett enni, nem ajánlom senkinek. Egyáltalán nem volt jó íze semminek, amit mi ettünk. Az volt az egyetlen próba, ami nem tetszett. De egyébként nagyon kreatívan oldották meg a feladatokat; a tavalyiakhoz képest kicsit kreatívabbak voltak, ez saját véleményem.

M.R.: Nagyon jók voltak a próbák, én nagyon élveztem őket. A tavaly nem voltam a Gólyabálon, tehát nem tudtam mi vár rám és mi lesz. Én csak abban reménykedtem, hogy minden jól sülni fog, és nem tévedtem.

J.: Nagyon szerettedek volna a zsűri által kiválasztott pár lenni?

Gy.K.: Egyáltalán nem úgy indultam a Gólyabálra, hogy első akarok lenni és hogy ezt meg fogom nyerni, hanem úgy indultam, hogy megcsináljuk. Ha jól jön ki, akkor jól jön ki, ha nem, akkor úgy is tökmindegy, mert szórakozni jöttünk. De nagyon örültem, hogy minket választott ki a zsűri.

M.R.: Hát a páromhoz hasonlóan, én is úgy indultam neki, hogy én sose fogom megnyerni és nem is hittem volna, hogy összejöhet; tehát az úgy volt, hogy csak szórakozni jöttünk. Végül nagyon meglepő volt, amikor minket szólítottak.

J.: Hogy tetszett a téma?

Gy.K.: Jó volt a téma, könnyen meg lehetett oldani, hogy fekete-fehérbe öltözz, főleg a fiúknak. De érdekes volt látni, hogy ki hogyan oldotta meg, ruhát vett fel vagy szoknyát. De egyébként tényleg nagyon talált a Gólyabálhoz a „fekete-fehér”.

M.R.: Szerintem a „fekete-fehér” nagyon jó volt, annak ellenére, hogy eleinte gondolkodtam, hogy mibe öltözzek. De végül rájöttem milyen jó és szép ez a téma!

J.: Köszönjük a beszélgetést!

Élet

Illúzió.

Miért, mit képzelsz?

Nem veszed észre, ahogy

Életed értéke csökken,

S már szökken; ő az év,

Ő a mindened, viszont

Senkid sincsen,

Csak állítod, hogy „kincsem,

Fogd meg lécci a kezem”.

Képzeld.

Táncolsz, kapkodsz a

Levegő után.

Miért nézel

Ilyen bután?

S mi van, ha

Az idő egy illúzió, s

Egy óra nem egy óra,

Egy nap nem egy nap,

Egy hét nem egy hét,

Egy év nem egy év.

S ha már az élet sem egy élet,

Miért félsz, botladozol, csak

leéled.

Élet, lett, lét: létezel,

Egy a sok közül,

Forogsz a manipuláció körül.

A véredben egyre nő a THC,

Tüdőd, tudod, füsttel teli

mozdony

Gép, te, egy monoton robot.

S ismét csak állítod hogy élsz?

Ez az élet, elfogadod, ellene

Nem kell tenni, megfogadod,

Kezed ismét a Biblián,

Másnap bűnösen fekszel

Egy hullán.

Az ördög is nevet a

hülyeségeden,

És mered állítani, hogy az élet

kegyetlen?

Mersz bármit csinálni? Mert

még

Mindig engem hallgatsz vagy

olvasod

Ahogy léted káosz veszi körül,

Te gyáva kedvrelő.

Esélyünk egy millió,

Az élet:

Illúzió.

Metzi

Kinga

Ajánlók

Mielőtt megismertelek (Me before you)

„A szerelem gyakran ott talál ránk, ahol a legkevésbé sem számítunk rá.”

Louisa Clark Angliában él; a 26 éves nőt mindenki kreatív különcnek ismeri, aki nem igazán tud mit kezdeni az életével. Bár jellemzően optimista természet, hatalmas próbatétel elé állítja az élet, amikor elvállalja a legújabb munkáját. A helyi kastélyban kell vigyázzon egy fiatal, gazdag, jóképű emberre, Will Traynorra, aki két évvel korábban egy baleset következtében kerekesszéke kényszerült. Willnek az élete egy szempillantás alatt megváltozott, ezáltal cinikus emberré változott, aki már csaknem feladta a küzdelmet. Azonban Louisa elhatározza, megmutatja neki, hogy miért érdemes élni. Végül Lou és Will is azt veszik észre, hogy többet kaptak, mint amire számítottak. Úgy az élettől, mint az érzelmek által is.

Ha szereted a romantikus, csöpögős filmeket, akkor bátran ajánlom, mivel annyi érzelmet, szomorúságot, reményt tud nyújtani ez az alkotás, mint más film soha. Elmondhatom, hogy nekem soha nem volt kedvenc filmem, de miután megnéztem ezt, merem állítani, hogy ez lett a kedvencem.

Amdi

Színház

Koldusopera

„Hisz kurva-sorsra jut lassan a fél világ, / Mindenki azt nézi, hogy adja el magát, / Elkurvul mindenki, kik leszünk akkor mi? / Kik vagyunk mi?”
– részlet az előadás szövegéből –

Színházba járunk kikapcsolódni, kulturálódni, nevetni, de ugyanakkor van, hogy pont ezeknek az ellentétje történik. Ugyanis vannak darabok, melyek felkeltenek bennünk valamit, ott motoszkálnak legbelül, nem hagynak minket nyugton, s előadás után egy csomó kérdéssel távoznak. Véleményem szerint ilyen a *Koldusopera* is.

Az előadás megkezdődik, s a néző máris észreveheti, hogy ez nem egy szokásos este lesz. Nincs még díszlet, a színészek sincsenek még jelmezbe bújva, s színjátszás helyett hangos vitatkozásba kezdenek felháborodásukat mutatva a színház népszerűségét és anyagi helyzetüket illetve. De nem kell megijedni, ugyanis mindez része az előadásnak, s egy pár perc után (mikor a színészek eldöntik, hogy mégis eljátszák a darabot), máris London kellős közepén találjuk magunkat.

Pontosabban London nyomornegyedét vehetjük szemügyre, hol a túlélés érdekében muszáj színésznek lenned ahhoz, hogy egy sikeres és hiteles kéregetőnek számíts. Találkozhatunk a kéregetők vezetőjével, ki szorgalmasan begyűjti „szolgái” napi keresletét, illetve megismerjük annak fiatal lányát, ki szerelmet érez egy ellenséges rablóbanda vezetőjében. Szülei ezt nem támogatják, de hiába próbálják lebeszélni lányukat, az feleségül megy a szeretet férfihoz. De vajon tényleg kétoldalú volt a szerelem, nem csak érdekből csavarták el a lány fejét? S itt jövünk rá, hogy nem minden az, aminek látszik...

Nyomornegyed, bordélyházak, káromkodások, ironikus megszólalások, kritizáló énekek, csalók, rablók... Azt hinnék, mindez csak a darabban bemutatott világ része, de vajon nem a jelenlegi társadalom tükörképe is?

Nóra

Noisia

From the streets of Gröningen to the stages of the biggest electronic music festivals, Noisia have seen it all. Climbing to fame while producing bangers like *Block Control*, *Dead Limit*, *Shellshock* and *Collider*, their sound covers everything from heavy stabs and some razor-sharp backbeats to toned down, „liquid”-ish songs, covering everything in between. Including breakbeat. These guys have you covered when it comes to great electronic music.

A rövid angol bevezetőről áttérek magyarra és mindenkit üdvöznék ebben a friss és üde tanévben, illetve üdvözném az új licis „team”-et is. Welcome to high school, I wish you just what you wish to yourself too, I am out of inspiration when it comes to wishes. Viszont bele kéne vágni a cikk igazi témájába is.

Noisia, mint hivatalos projekt/trió 2003 óta létezik. Nik, Thijs és Martijn, 3 gröningseni srác összeállt annak érdekében, hogy hobyból zenét készítsenek. Igazából először csak Nik és Thijs kollaboráltak, csak kicsivel később csatlakozott hozzájuk Martijn is. 2003 és 2007 között inkább kizárólag Drum and Bass-el foglalkoztak (ekkor adtak ki olyan számokat mint például a *Block Control*, *Silicon*, *Tomahawk* és *Sandworm*) és létrehozták Noisia saját „label”-jét: Vision Recordings (Fun Fact: ha fejreállítod a logójukat és visszafele olvasod, akkor azt fogod olvasni, hogy Vision, ami csakis a label-re utal. The more you know...). 2007 után egy kicsit többet foglalkoztak a producer szereppel, illetve felvettek két álnevet: Drifter és Hustle Athletics, de végül csak a Noisia név maradt. 2010-ben jutottak be igazából a mainstream világába, amikor piacra dobták a *Split the Atom* albumot, ahol sokat működtek közre a Foreign Beggars-al. A *Split* a Drum and Bass és Breakbeat és Dubstep szempontjából úttörőnek lehet tekinteni, hisz az album hangzása sokáig érezhető volt sok más előadó stílusában is. Sőt, a Noisia-t „The Kings of Drum and Bass”-nek tartják, épp ennek az úttörő stílusnak köszönhetően.

2010 után, 2013-ban összeálltak a Foreign Beggars-al, hogy létrehozzák az I Am Legion szuperbandát. Az első (és szerintem egyedüli) albumot 2013-ban adták ki, neve, guess what, *I Am Legion*.

A szuperbanda után a mainstream-ből kicsit kiestek, mivel sok ideig nem adtak ki egy albumot

sem. Viszont a Drum and Bass világában rengeteget dolgoztak Mefjus-al, Upbeats-el, Black Sun Empire-al illetve TeeBee-vel. Kiadták az *Incessant*, *Purpose*, *Dead Limit*, illetve az *Imperial* EP-eket.

De végre, 2016-ban „all the stars aligned” és a gröningseni srácok bejelentették az *Outer Edges* albumot. Egy szóban összefoglalnám az albumot: tökéletes. Észrevehető az album hangzása a drum and bass világában, attól eltekintve, hogy 2 hónapja jelent meg. Véleményem szerint sok ideig érezhető lesz egy kis *Outer Edges* a DnB világában.

Hangzásukról csak annyit mondanék el, hogy majdnem minden hangot „in-house” készítenek a gröningseni stúdiójukban. Karakterisztikus hangzásuk sajnos leírhatatlan, de rögtön felismerhető. Jelenleg leginkább Breakbeat-el és Drum and Bass-el foglalkoznak, viszont próbálkoztak már liquid-el is a Drifter álnév alatt.

Ha utánuk szeretnél nézni, akkor ajánlom az *Outer Edges*-t, illetve a sok DnB EP-t amiket az utolsó két-három évben adtak ki. Viszont a „legfrissebb” Noisia-munka a hetente megjelenő Noisia Radio-ban hallható. A Radio-ban a srácoknak tetsző számok jelennek meg, ők így írják le: „With Noisia Radio we hope to build a platform where we can play a wider range of music than we would in a club environment. It allows us to give some insights on the music we're feeling and releasing, as well as keeping our fans up to date more frequently and in a more accessible way than just by playing a show near you once a year or via the occasional video or message on social media.” Az új Radio epizódot péntekenként megtalálod a SoundCloud-on.

Tehát ez volt a Noisia, kívánok neked, kedves Olvasó, egy remek Novembert és egy élvezhető tanévet! Until next time, take care.

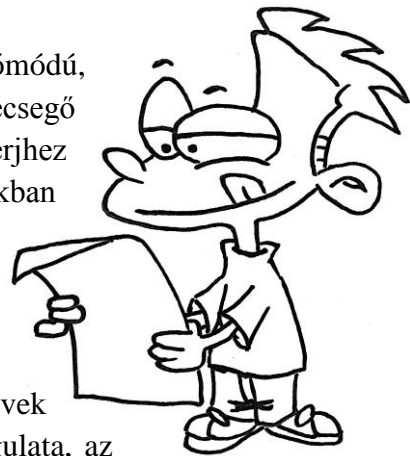
#Loli

Büszkeség és halítélet

„A büszkeség inkább azzal függ össze, hogy mi a véleményünk önmagunkról, a hiúság azzal, hogy milyen legyen rólunk mások véleménye.”

A regény bepillantást nyújt a 19. századi Anglia nemeseinek világába. A jómódú, ám nem túl gazdag Mr. Bennet boldogan él vidéki birtokán buta, folyton fecsegő feleségével és öt lányával. Mrs. Bennet életének célja az, hogy lányait „jól” férjhez adja. Csakhogy a jóeszű és éles nyelvű Elizabeth Bennet szélesebb perspektívákban gondolkodik és ebben támogatja az apja is. A történet akkor válik izgalmassá, amikor a szomszéd birtokot a fiatal, gazdag és nőtlen Mr. Bingley veszi bérbe és Mrs. Bennet már jövődő vejét látja az új szomszédban. Vajon sikerül a Bennet lányoknak megfelelő férjet találni? Legyőzik-e a főszereplők a büszkeség és az előítélet csapdáját? Habár én nem vagyok a romantikus könyvek nagy kedvelője, mégis egyik kedvencemmé vált ez a regény. A kornak a hangulata, az elmés párbeszéd és a kiváló, vicces jellemzések tették számomra különlegessé az iróniájáról híres írónőnek ezt a művét. Főleg azoknak ajánlom, akik egy könnyű, romantikus, irónikus regényre vágnak.

P. Timi

SOROZAT

A zöld íjász

A zöld íjász (más néven „Arrow”) Olive Queen-ről (Stephen Amell) szól, egy gazdag, öntelt, elkényeztetett fiúról, aki elmegy az apjával egy hajós körútra. A gondok akkor kezdődnek, amikor a hajó egy viharban köt ki és elsüllyed. Oliver és az apja túléli egy mentőcsónaknak köszönhetően. Apja rövid időn belül meghal, viszont Oliver talál egy szigetet (Lian-yu), melyről azt gondolja, hogy lakatlan.

Öt évvel később, amikor az anyja, Moira (Susan Thompson) és testvére, Thea (Hilla Holland) azt hiszik, hogy halott, egy átmenetben levő repülőgépnél köszönhetően, Oliver megmenekül és hazatér. Amit viszont a családja nem tud az az, hogy ő megváltozott.

Hazatérése után Oliver már nem ugyanaz az elkényeztetett és öntelt személy, hanem egy komoly, felelősségteljes, erős és önálló emberré változott, aki visszatérve szülővárosába (Starling City) úgy dönt, hogy igazságot szolgáltatva végrehajtja apja halálos kívánságát. Ezt viszont csak úgy teheti meg, ha Oliver Queen-ből átváltozik a zöld íjásszá.

Idővel a „bűnüldöző” csapata kitágul és segít neki a testőre, John Diggle (David Ramsey) és anyja cégének legjobb technikusa, Felicity Smoak (Emily Bett Richards).

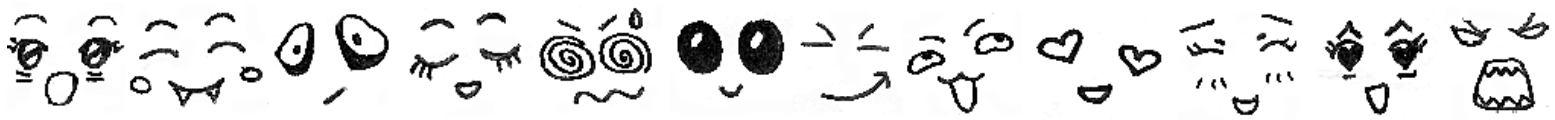
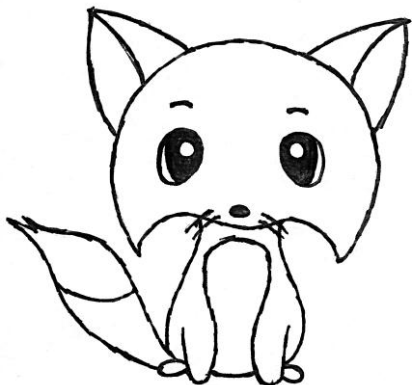

Én azért ajánlom ezt a sorozatot, mert van benne minden, ami egy fiatal számára érdekes: akció, feszültség, romantika és egy 5 évadra kinyúló érdekes cselekményszál. Engem már az első résztől kezdve lekötött ez a sorozat.

B. Bea :D

Egy férfi beül egy taxiba. Elindulnak, később az utasnak eszébe jut valami, előrenyúl, megfogja a sofőr vállát. A sofőr hatalmasat ordít, majd reszketve mondja:

- Ne haragudjon, tudja csak nemrégóta taxizom, előtte a temetkezési vállalatnál voltam sofőr...

Kedves Olvasó!

Azért írom neked ezt a levelet, mert szeretnék megosztani veled valamit, amire én is csak néhány hete jöttem rá.

Gondolom, hogy láttál már napfelkeltét, nem? Ha nem, hát itt lenne az ideje, hogy megnézz egyet. Ha igen, akkor ezzel kapcsolatosan szeretnék elmondani valamit.

Tudod, azt szeretném neked tanácsolni, hogy minden nehéz pillanatodban vagy akár mindig, gondolj arra, hogy felkel a nap, mert az olyan felemelő érzés. Tudod, hogy valami új fogja kezdetét venni és kíváncsian várod, hogy mit rejteget számodra az elkövetkező, eddig még rejtelmes jövő.

Nem tudom, hogy tudod-e, de a kis herceg egyszer több mint százszor nézte meg a napfelkeltét, mert annyira tetszett neki. Hát azt kívánom, hogy te is találd meg azt a pontot, amit a kis herceg a kis bolygóján, az ici-pici székén, ahol mindig láthatod a napfelkeltét.

U.I.: Remélem egyszer fogsz majd látni egy varázslatos napfelkeltét, mert hidd el, nagyon felemelő érzés.

Sok szeretettel,

Brigi :D

Atlasz

Biztosan érezted már azt, hogy sok probléma ül a fejedben, terhek nyomják a válladat, sokszor már ok nélkül is stresszelsz. Ilyenkor úgy érzed, hogy a világ a fejedre zúdul egy olyan nagy teherként, amit alig tudsz elcipelni. A görög mitológiában ezt a nagy terhet Atlasz cipeli, ő tartja vállán a Földet.

Most te vagy Atlasz. Válladon a Föld, térdre rogyva szenvedsz, a gerincdben minden egyes csigolyádban érzed, ahogy átfut rajtad a fájdalom. Elnyom a világ. Nem hagy lélegezni. Van, hogy ezt a terhet egy ember zúdítja rád, van, hogy magadra húzod, s van, hogy a sok munka és fáradtság következményképp zúdul a válladra. Tudod, hogy szét fog lapítani, ha nem cseleksz gyorsan. Átadod másnak? De akkor ő fog szenvedni. Ne add át másnak a terhet! Le tudod dobni magadtól, ha hiszel benne. Higgy benne és szabadulj meg tőle! Mindened ég, a csontjaid forróak, mintha megolvadt volna bennük a velő, de te mégis felállsz. Már-már fáj elengedni a hozzád nőtt terhet. Egy utolsó lendület és...

Kinyitod a szemed. Fekszel. Ahol eddig hűvös talaj volt, most meleget árasztó fű vesz körül. Ledobtad a terhed és az széteszlott körülötted. Munkád meghozta gyümölcsét. Már nem vagy Atlasz, de mégis benned van egy atlasz tudása, mert képes voltál levetkőzni terheid.

Kalózhajó félszemű kapitánya este támad a kivilágított áruszállító hajóra.

Ahogy a hajó mellé érnek, egyből elkezdnek átugrálni a kalózsok. Eldördül az első lövés, amely véletlenül éppen a kalózkapitány egyetlen ép szemét éri.

A kapitány felordít:

- Ez az fiúk, jól csináljátok! Először a világitást!

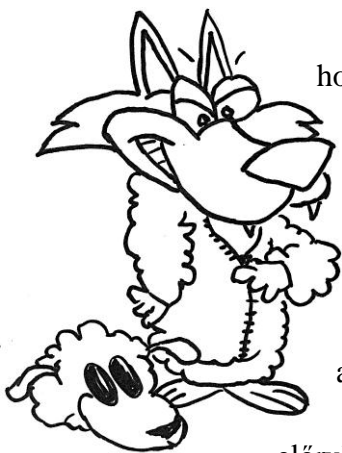
Két rendőr beszélget:

**- Képzeld, a sógorom meghalt epilepsziában.
- És hazahoztátok vagy ott temetitek el?**

Gondolom...

Ne kérdezd, hogy miért írtam ezt, mert magam sem tudom a választ... Csak tudod, néha szoktam gondolkodni. De nem, nem úgy, ahogy iskolában kell gondolkodnunk matek képleteken, vagy fizika feladatokon, vagy éppen logikus válaszokon. Hanem másképp. Úgy, ahogy sokan nem mernek, vagy nem akarnak, vagy „nincs idejük rá”. Úgy, hogy például gondolsz valamire és megpróbálsz nem tovább gondolkodni, hanem azon gondolkodni, hogy miért pont erre gondoltál és mi ennek a gondolatnak a hátsó szándéka. Érted? Nem? Na jó, akkor megpróbálom megmutatni...

Most éppen arra gondolok, hogy miért kezdtem el írni ezt a valamit. Hisz azt sem tudom, minek írom és mi lesz a vége. Nem is tudom, hogy mit írok, csak írok (ennél banálisabb, életbe vágó kérdésekről szoktam gondolkodni, de most az egyszerűség kedvéért nem fogok banálisabb példával előrukkolni). Most elkezdhetnék gondolkodni azon, hogy mi lenne a vége ennek a valaminek. De van értelme? Nincs. Mert úgy is vége lesz egyszer és akkor megfogom tudni. Na, de most gondolkozzunk azon, hogy miért írom ezt a valamit. Induljunk ki abból, hogy mindennek van egy oka. Szóval egy biztos..., nem hiába írom. De mi az oka? Vagy hátsó szándéka? Talán csak játszadoztam egy kicsit a gondolataimmal. Yep! Így van. De a szándékomra csak most jöttem rá.

Ez egy kötetlen szöveg volt, és mégis találsz benne összefüggést, nem? Azt hiszem, a lényege a szövegemnek az, hogy igazából nincs lényege. Csak leültem és leírtam azt, ami éppen átfutott az agyamon abban a pillanatban. Tudod milyen nehéz lépést tartani az agyaddal, miközben teljes gőzzel dolgozik? Nagyon. Olyan, mintha megpróbálnál lekörözni egy maratonfutó bajnokot. Tehát, gondolkodtam, erről volt szó. Igazából most is azt csinálom. DE. Most nem úgy gondolkodok, mint az előbb. És miért? Mert megpróbálom összeilleszteni a puzzle-darabokat. Mert rájöttem, hogy elküldhetem ezt a cikket a Juviba. Hoppá! Most már neve is van a „valaminek”: cikk. Ezért olvashatod Te azt, amit éppen olvastál és olvasol. És meglett a cikk vége. Na látod? Mondtam

én. Hiába kezdesz el gondolkodni azon, hogy mi lesz a vége valaminek, hisz úgyis eljön az a pillanat, amikor vége lesz, és akkor megtudod. De amit még el szeretnék mondani az, hogy nem számít, mekkora sarkai keletkeztek az életednek..., egy idő után lekerekednek. És majd szépen fog forogni. Ne vágd le te őket, hisz akkor is sarkakat kapsz. Engedd meg, hogy lekerekedjenek saját maguktól.

De ez a cikk mégis befejezetlen..., nem tudod, hogy ki vagyok. És nem is fogod megtudni. Annyit elárulok Neked, hogy egy Juvi-szerkesztő vagyok. Mondjuk azt is „megsúghatom”, hogy ki, de azt már nem fogod hallani, sem látni. Esetleg, ha képes vagy lapokkal beszélgetni, talán meg fogod tudni. De nem kell lapokkal beszélgetni ahhoz, hogy kiderítsd, ki vagyok. Én ez a szöveg vagyok. Engem hallasz, mégpedig az én gondolataimat. Abban a pillanatban, ahogy elkezdted olvasni ezt a szöveget, bezártalak a gondolataim szobájába. Nem is tudtad, igaz? Ennél már csak az érdekesebb, hogy nem tudsz megfeleltetni egy képpel sem.

Frusztráló, nem? Frusztráló az, hogy tudod, hogy valaki megírta ezt a szöveget, de mégse tudod elképzelni, ki lehet az. Tudom, hogy most egyesek elkezditek keresni azt a személyt, aki ennek a szövegnek a háta mögött áll. Csak annyit mondhatok, hogy sok sikert. ☺

Talán majd egyszer felfedem kilétem...

Addig is üdv nektek,
Anonymus

Why talent shows are overrated

Whenever you start watching a talent show, you keep wondering how awesome and amazing it is to be part of it, or how interesting the contestants' lives might be, while taking part in a particular show.

Most of these shows have a huge number of auditors, which also comes with a huge number of viewers. So, in the case of people, who think they have some talent, the participation in such a show would be a „dream come true” and a perfect opportunity to show what they can do in the best way, like singing, dancing etc. They think that by winning a talent show they will be instantly famous without having to do anything to keep their career successful. If only there were someone to show them why these expectations are not only unrealistic, but also absolutely ridiculous! But you can't really blame them because that's what these performances show you.

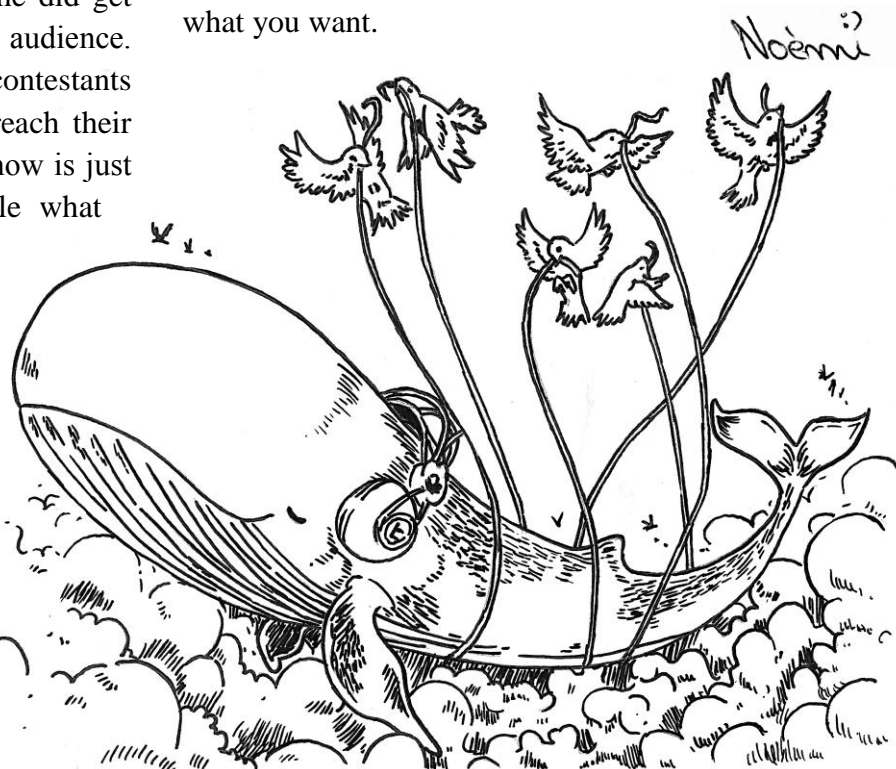
They never actually show what happens to the winner after the show is over, unless the winner is so successful that they invite him or her to have a short performance and tell the rest of the contestants how awesome it is to win and how much the show can give. It's true that an artist, who started his career with the help of such shows, after participating in them, received a great succes. He has to be very grateful that he won, but we cannot be sure, after all, he did get paid to promote the show and grow its' audience. Because even though the show helps the contestants start their career, it is their merit if they reach their desired goal, not the shows', because the show is just the platform where they can show people what they've got.

Because the fame, that the show provides you with, isn't going to last long. That's what we call „5 minutes of

fame”. Let's be honest, none of us remembers the names of winners, and no one can actually keep up with them as every year they have a new winner, and the last ones are forgotten, and so will be the rest of the upcoming winners. Unless they have truly impressed the audience, and gained some fans.

I don't know if anyone has noticed, but the standards of shows have lowered a lot lately. It isn't about featuring talented people anymore, it's about having contestants that only know how to entertain the audience, no matter if they have the required degree of talent or not, but this is what show business is about. They need a big audience to acquire a lot of money.

After all, I think that the general opinion regarding these shows is overrated, we see only what they want us to see. Now, I don't mean to generalize and say that all talent shows are bad, it's just that most of the ones that are popular now aren't as good as they used to be. For all the people out there, who dream or want to participate: don't consider this article, this is just my opinion, it shouldn't stop you from doing what you want.

A rendőr megállítja az autóst,
kezében a szonda, és mondja neki:

- Fújjon bele a szondába!
- Eszemben sincs.
- Azonnal fújjon bele!
- Nem!

A rendőr elveszíti türelmét.

- Nem mondom még egyszer! Fújjon,
mert ha én fújok bele, magának egy
életre ugrik a jogosítvány!

HÓLABDA

Andrásy Nóra kérdezi Horváth Brigittól:

- Mi motivált arra, hogy jelentkezsz DÖK-elnöknek?
- Igazából mindenképpen a tavalyi DÖK-életes év. Nagyon megtetszett a szervezési része a rendezvényeknek és úgy gondolom, hogy megvannak azok a tulajdonságaim, amik egy elnöknek szükségesek.

Horváth Brigi kérdezi Kulcsár Tamástól:

- Mi a véleményed az örömről?
- Az öröm a szerotonin, a boldogság hormonja.

Kulcsár Tamás kérdezi Kis Ernőtől:

- Ernő, jól érzed magad?
- Főleg mert két fizikánk lesz.

Kis Ernő kérdezi Almássy Esztitől:

- Miért vágta ilyen rövidre a hajad? Hogy tetszik a többieknek?
- Azért vágta le, mert meguntam már a hosszú hajamat. És akinek nem tetszik, ne nézzen rám. Mivel nekem így tetszik, ezért nem érdekel mások mit mondanak.

Almássy Eszti kérdezi Gyenes Emőtől:

- Úgy érzed, hogy tizenkettedikes létedre lenézed a kisebb osztályokat?

- Nem nézem le a kisebb osztályokat, csak azokat, akik nagyobbra tartják magukat, mint a nagyok.

Gyenes Emő kérdezi Erdei Melindát:

- Miért öltöztél mindig feketébe?
- Szeretek kitűnni a tömegből, és kicsi korom óta arról álmodok, hogy rocker leszek.

Erdei Melinda kérdezi Kis Denisától:

- Miért öltöztél fiúsan?
- Mert ez a stílusom.

Kis Denisa kérdezi Cohan Öcsitől:

- Mi az igazi neved?
- Cohan Miki.

Cohan Öcsi kérdezi Virág Danitól:

- Szeretsz iskolába járni?
- Nem.

Virág Dani kérdezi Kulcsár Esztitől:

- Hány kiló vagy?

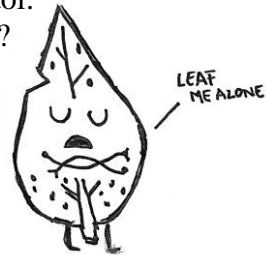
- 135, de ha behúzom a hasam, akkor 23.

Kulcsár Eszti kérdezi Andrásy Nóráról:

- Miért rágód a körmöd magyarórán?
- Hogy kapjak rágót.

ANDRÁSY

KÖRMESE

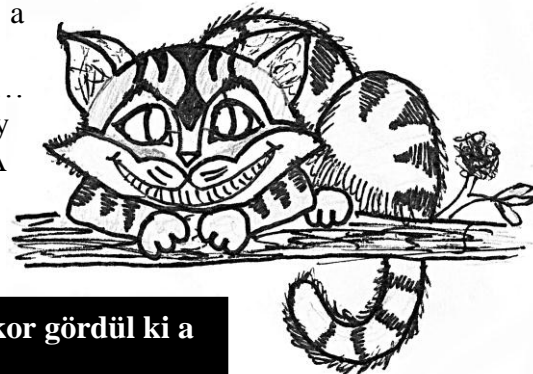
Kedves Olvasó! Ez nem az első, illetve nem az utolsó „Körme” cím alatt megjelenő cikkünk, ezért bizonyára tudod, hogy a cikk mindig élesen elkerül bármilyen normalitásra vonatkozó tény!

Egyszer volt egy madárijesztő. Nagyon magányos volt egyedül a kukoricás közepén. Egy napon eldöntötte, hogy elmegy világgá.

Így hát elindult. Gyorsan haladt lefele, végül lefordult. Nem tudott lábra állni. Hiába próbálkozott, hiába ordibált, nem segített senki neki lábra állni. Pár órára rá meghalt. Szerencsére egy tündér újraélesztette, de ezért az életével fizetett, mert az áldozat vámpír formájában jött vissza a túlvilágról. A túlvilágon meggazdagodott, ezért amikor visszatért,

megvette a Dracula-kastélyt és ezennel beköltözött halott szeretőjével, a tündérral.

S itt éltek boldogan míg meg nem... hát igen, még mindig élnek... De annyit éltek-éldegéltek ott, hogy megunták. Ezért elhatározták, hogy elköltöznek Stonehenge-re. De „What’s the meaning of Stonehenge?”. A Stonehenge egy körkörös elrendezett kőtömbökből álló monumentális őskori építmény.

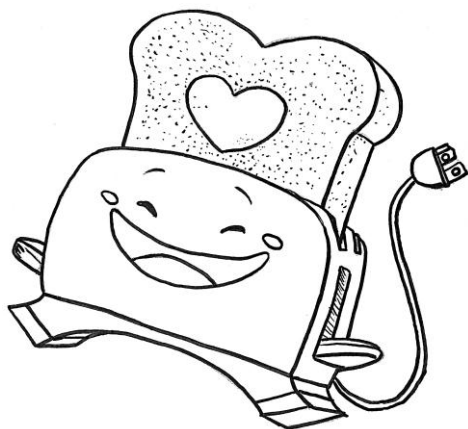
Eszti ☺

Székely bácsika rohan a vonat után, végül csak elkésik. A vonat akkor gördül ki a peronról, mikor odaér. Erre a bácsi:

- Eredj csak, eredj, a jegy úgylis nálam van!

PALACSINTATORTA RECEPT

Hozzávalók:

Az alaphoz:
 270 g búzaliszt
 540 ml tej
 3 db (L méretű) tojás
 3 evőkanál étolaj
 0,25 teáskanál só
 0,5 teáskanál kristálycukor

A krémhez:
 450 g étcsokoládé
 500 ml 32%-os főzőtejszín
 (Dorna változat)

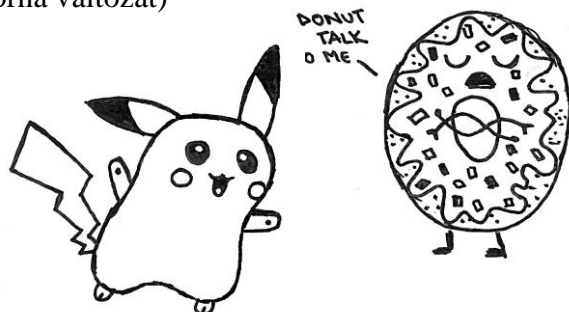
Elkészítés:

Palacsinták:

- Először egy tálban a lisztet a tejjel simára keverjük – a tejet folyamatosan keverés közben hozzáadva – majd további folyamatos keverés mellett a többi összetevőt is hozzáadjuk. Ha a keverék teljesen sima, akkor jöhet a következő lépés (a tej adagolásával állítjuk be a tészta sűrűségét). A tészta tejszínsűrűségű kell legyen.
- Felhevítjük a serpenyőt pár csepp olajjal. A masszából annyit teszünk a serpenyőbe, hogy elnyújtva vékony palacsintát kapjunk (minden palacsinta után szükséges pár csepp olaj a serpenyőbe).
- Amikor a palacsinta alsó fele megsült, fordítsuk meg, majd amikor a másik fele is megsült, tegyük ki egy tányérra.

Összeállítás:

- Tegyük egy palacsintát egy tálcára, kenjük meg csokikrémmel, majd tegyük rá még egy palacsintát. Ezt a műveletet ismételjük meg egészen addig, ameddig palacsinta nélkül maradunk.
- Vonjuk be az így kapott palacsintatornyt csokikrémmel és díszítsük ki ízlés szerint.

Csokikrém

- Vágjuk fel az étcsokoládét apró darabokra.
- Egy hőálló tálba melegítsük meg a tejszínt, amíg gyöngyös (apró buborékos) lesz.
- Tegyük át az étcsokoládét egy másik hőálló tálba, majd öntsük rá a tejszínt. Hagyjuk pihenni 10 percet majd keverjük ameddig össze nem áll a krém.
- Tegyük be a hűtőbe 10 percre, majd egy robotgéppel verjük habosra.

B. Bea :D

Két szőke nő lemegy egy tóra horgászni. Minden nap bérelnek egy csónakot, majd kieveznek a tó közepére. Néhány napig semmit sem fognak, majd a következő nap hirtelen rájuk köszönt a szerencse, és vagy 30 halat emelnek ki a vízből.

- Te, jelöld meg ezt a helyet, hogy holnap is ide jöjjünk. Itt nagyon sok hal van, biztos jó kapás lesz holnap is.

Másnap ballagnak a tópart felé.

- Megjelölted a helyet?

- Persze, rajzoltam egy nagy X-et a csónak aljára, így biztos visszatalálunk.

Az előbbi szőke nő a földhöz vágja a horgászbójait.

- Te teljesen idióta vagy? A csónak alján jelölted be a helyet? Hát hogy lehetsz ekkora marha? És mi van akkor, ha nem a tegnapi csónakot kapjuk meg?

Körkérdés

Október 31-én az amerikaiak a Halloweent ünneplik, aminek az a lényege, hogy bárki beöltözhet különböző jelmezekbe (pl. mesefigura, filmszereplő, stb.), és házról-házra járnak, hogy cukorkát gyűjtsenek. Romániában ezt nem ünneplik, viszont kíváncsi voltam arra, hogy ha mégis esély lenne ebben részt venni, mibe öltöznének a diákok és miért, ezért megkérdeztem néhány diákot: *Ha ünnepeled a Halloweent, milyen jelmezbe öltöznél és miért?*

B.M.: A magyaroknál mindenszentek van és nem Halloween. Amúgy nem öltöznék be.

H.B.: Otthon maradnék, csokit majszolni.

A.E.: Egy halott menyasszonynak, mert még sosem öltöztem be annak, és mindig szerettem volna.

Sz.K.: Kaja, mert ez jutott először az eszembe.

Gy.N.: Valószínűleg valamilyen állatka lennék, ami cuki és kevésbé ijesztő, mert nem vagyok nagy rajongója a horror cuccoknak. Ez az egyik oka annak, hogy nem ünnepelem a Halloweent.

K.E.: Egy 20. századi párizsi könnyű nőcskének, mert az a legjobb foglalkozás.

G.R.: Szülinaposnak, mert akkor van a születésnapom.

M.A.N.: Jokernek, sok vérrel valószínűleg...

Sz.J.N.: „Pink fluffy unicorn”

F.Sz.: Annak a sötét démonnak, aki a résekből figyel az embereket, és ha valaki megijed tőle, akkor felfalja a lelkét és az a személy is átalakul démonná.

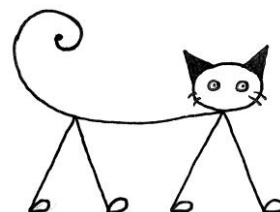
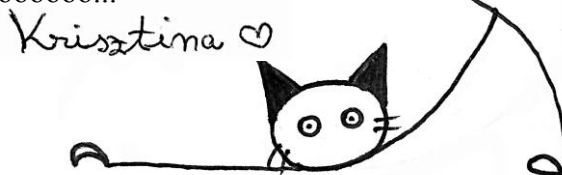
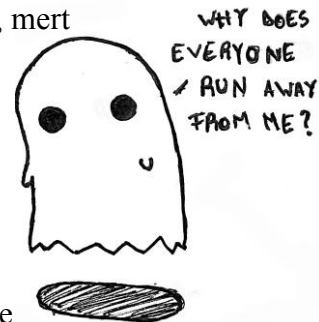
P.C.: Mr.Boogie-nak a Sinister-ből, hogy rávegyem az előzőket, hogy gyilkolják le a saját családjukat és ezt filmezzék le.

B.B.: Én kifesteném az arcomat úgy, mintha el lenne törve.

P.A.: Bohócnak, mert fóbiam van tőlük.

E.G.: Egy szárnyas embernek, akit Batmannek hívnak és szereti a pénzt.

P.S.N.: Dög(k)eselyűnek, mert az jóóóóóóóóóóó...

Hiányzol

Gondolkozz el és elmélkedj néha
Milyen nehéz kimondani azt, hogy szia
Mondani, hogy szia és közben nem sírni
Valakit elengedni és hiába remélni...

Gyere vissza bátran és távozz el gyáván
Az újdonság kegyetlen, a szokás hordoz hátán
És ha majd visszatérsz vár téged a család
De nem lesz ott se anyád se apád.

Gondolkozz el, mert egyszer rá kell gyere
Hogy ha elindulsz, tudnod kell hogyan és merre
Mert ha elindulsz elválaszt minket egy határ
De ha visszatérsz mindig szeretet vár.

Távozz mostmár bátran, tudjuk velünk fogsz maradni
Mostmár nekünk se kell magunknak hazudni
Bátran sírunk mikor majd elmész
Mert tudjuk, hogy mindig visszatérsz.

Sisko

Fejtörő :)

Albert és Bernárd éppen összebarátkoztak Cheryl-el és meg akarják tudni, mikor van a születésnapja.

Cheryl ad nekik egy sor 10 lehetséges dátumot:

május 15 május 16 május 19
 június 17 június 18
 július 14 július 16
 augusztus 14 augusztus 15 augusztus 17

Ezután Cheryl elmondja külön-külön Albertnek és Bernárdnak születésnapja hónapját, illetve a napját.

Albert: Nem tudom mikor van Cheryl születésnapja, de tudom, hogy Bernárd sem tudja.

Bernárd: Először nem tudtam mikor van Cheryl születésnapja, de most már tudom.

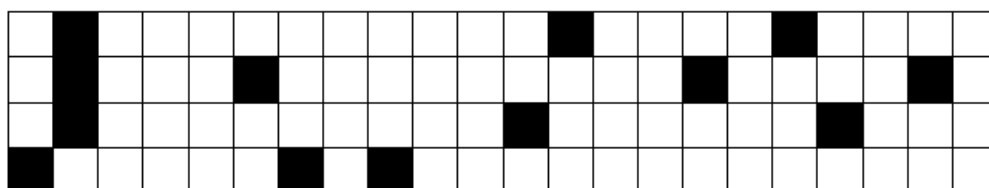
Albert: Akkor én is tudom.

Mikor van Cheryl születésnapja?

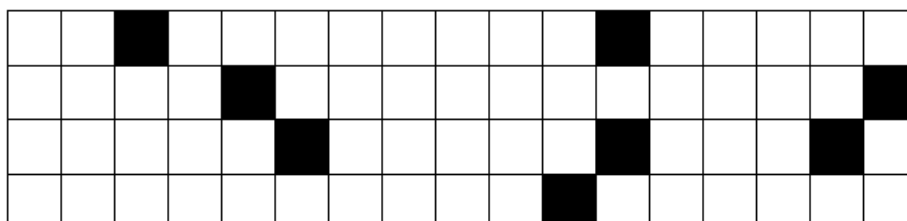
Rejtvényes idézetek

A függőleges oszlopokban lévő betűket a fölöttük lévő négyzetekbe kell beírni úgy, hogy vízszintesen olvasva értelmes szavakat alkossanak. A betűk nem a beírás sorrendjében, hanem ABC sorrendben vannak megadva. Neked kell kitalálni, hogy melyik betűt melyik négyzetbe kell beírni. Minden betűt csak egyszer lehet felhasználni. Helyes megoldás esetén a vízszintes sorokban a rejtvényenként megadott ismert személyiségek egy mondása alakul ki. A fekete négyzetek a szóközöket jelölik.

A	T	A	E	B	E	B	A	E	É	E	M	K	A	M	E	A	E	G	A	E	A
T		E	M	G	L	É	E	N	L	G	N	S	E	N	M	H	O	M	B	N	Í
Z		M	N	R	T	R	I	S	N	Ö	R	T	E	R	R	I	T	T	S	Ó	L
		T	Ö	U			N		T	Ü			É	T		L		Y		M	

/Albert Einstein/

A	A	Á	M	I	G	D	D	D	K	I	I	E	A	I	Á	G
H	K	D	N	L	K	O	E	I	K	I	K	G	D	M	F	N
O	M	K	O	R	N	O	E	N	K	L		O	E	Y	K	O
R	N		O			S	N	N	O			S	G	Z		

/George Patton/

Aranyköpések

N.A.: Ha kapsz egy pofont és kapsz még egy pofont, akkor hány pofont kaptál?

(elemi osztályosok látogatnak be az informatika laborba)

M.E.: Ez itt a XI. MI osztály. Komolyak és ügyesen dolgoznak. Szücsi, ne hintázz!

B.G.: Mikor az egészet átnyaltad... (a lapokat)

Diák: De ez kijön valahogy?

N.A.: Persze, a szemed az erőlködéstől.

B.L.: A lányok az irodalomban mindig szárnyas állattal vannak azonosítva. Az egy örök rejtély, hogy miért.

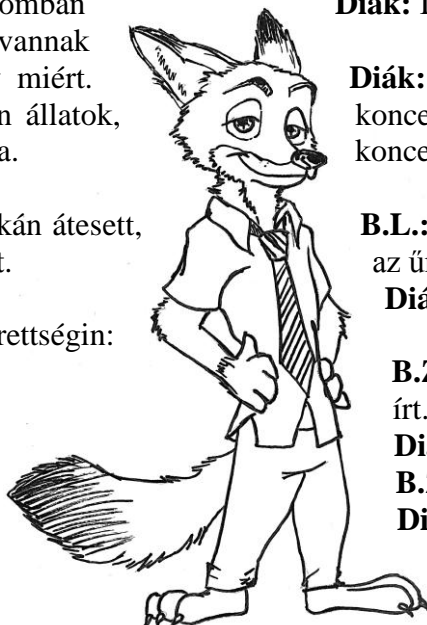
Diák: Én tudom. Mert mindig olyan állatok, amiket megeszünk, például tehén, liba.

B.L.: Aki Dantenak azon a kicsi lyukán átesett, vagyis nem az ő lyukán...na, bocsánat.

B.L.: Egy diák egyszer ezt írta az érettségien: „A versben számtalan építet van.”

I.Zs.: A matek és a fizika kiegészíti egymást.

Diák: Mint a férfi és a nő...

D.Gy.: Izolált valakit megkérek, hogy rajzoljon fel egy izolált alkadiént.

D.Gy.:...vulkanizálás, de semmi köze nincs a vulkánokhoz.

I.Zs.: Mikor akarjátok megírni a felmérést?

Osztály: Jövő héten.

Diák: Írjuk mindig a jövő héten...

D.Gy.: Soha nem ettetek sóskát?

Diák: Olyan imádkozó sóskát?

D.Gy.: Az sáska!

H.F.: A demokráciában mindenkinek felett ki áll?

Diák: Isten.

Diák: Ha megkérdezné Hitler, hogy mit akarsz: koncentrációs tábort, vagy fizikát? Ááá, inkább koncentrációs tábort.

B.L.: Az emberi test képes 10-15 cm-t tágulni az űrben.

Diák: Nyugi, Zoli, az agyad nem!

B.Z.: Megyek, körülnézek, lássuk ki mit írt...

Diák: Há', itt né' írtam...

B.Z.: De ez nem a mai lecke...

Diák: Há' azt nem mondtam, hogy mikor.

Viky

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!

Főszerkesztő: Bítóancă Diana

Főszerkesztő helyettes: Horváth Brigitta

Tördelő: Bítóancă Diana

Olvasószerkesztők: Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fazakas Szilvia, Kovács Árpád

Grafikusok: Bakó Beatrix, Bítóancă Diana, Gyórfi Krisztina, Gyórfi Noémi

Szerkesztők: Almássy Eszter, Andrásy Nóra, Bakó Beatrix, Bítóancă Diana, Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fodor Zsuzsanna, Gergelyfi Beáta, Gyórfi Andrea, Gyórfi Krisztina, Gyórfi Noémi, Horváth Brigitta, Horváth Kinga, Metz Norbert, Pál Tímea, Păduraru Silvia, Szabó Nóra

Angol nyelvű cikk javítása: Tasi Margareta

Szellem(i) ir(ányí)tő: Balla Lóránt

Elérhetőség:

juventusbbel@yahoo.com

Honlap:

http://juventus.bartok.ro

„Vagy állíts meg a folyosón!”